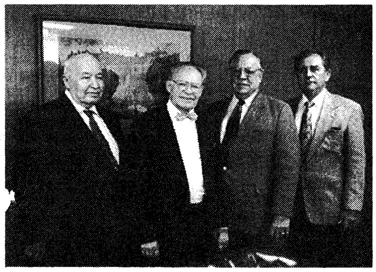
Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 80 | JERSEY CITY and NEW YORK, | SATURDAY, APRIL 27, 1996 | CENTS 75 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК | СУБОТА, 27-го КВІТНЯ 1996 р. | Ч. 80. РІК CIII

Відбулася річна контроля УНС

Контролери УНС (зліва): І. Винник, С. Гавриш, В. Пастушок і А. Дорошенко.

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Тут в Головній Канцелярії Українського Народного Союзу його Контрольна Комісія перевела річну перевірку многогранної діяльности цієї найстаршої української установи в західньому світі.

Почавши від Союзівки в суботу і неділю, 20-21-го квітня, до середи, 24-го квітня, комісія перевірила всі ділянки активности УНСоюзу за 1995 рік, про що звітуватиме відтак на нарадах Головного Уряду.

Комісія працювала в складі: Степан Гавриш, Василь Пастушок, Анатоль Дорошенко і Іван Винник. Контролер Стефанія Геврик оправдала свою відсутність.

Комісія закінчила перевірку спільними нарадами із затрудненими в Головній Канцелярії екзекутивними урядовцями.

ВІДБУЛИСЯ ДІЛОВІ ЗУСТРІЧІ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Київ (Р. Р.). — Тут у середу, 24-го квітня, Президент України Леонід Кучма зустрівся з головою представництва Світового банку (СБ) в Україні Даніелем Кавфманом.

Зустріч було присвячено закінченню 10-го травня терміну праці Д. Кавфмана в Україні. Останній подякував Президентові України за створення умов для праці його організації. Кавфман також поінформував, що Рада директорів Світового банку невдовзі має затвердити проєкт допомоги Україні в реструктуризації вугільної промисловости.

Того ж дня Л. Кучма зустрівся з членами Ради Товаровиробників і Працедавців України.

На засіданні з участю Президента рада розглянула три проєкти указів: нормалізація платіжної дисципліни, реформування інвестиційної політики і стабілізація економічного стану підприємств.

Підприємці наполягають на збільшенні відсотка надходжень від продажу продукції на рахунки підприємств і на забороні безакцептного списання платежів без судових рішень.

Ісламські терористи погрожують ЗСА

Каїр, Єгипет. — Через два дні після терористичної акції поблизу каїрського готелю „Европа", у вислідї якої загинуло 16 грецьких туристів, єгипетські служби безпеки заарештували 250 членів або прихильників екстремістичної групи „Аль-Гамаа аль-ісламія". Ця організація взяла на себе відповідальність за кривавий злочин проти чужинців.

Тим часом Мустафа Гамза, один з чільних членів згаданої організації, якого підозрівають у безпосередній причетності до недавнього атентату на президента Єгипту Госні Мубарака, сказав в інтерв'ю для лондонської арабської газети „Аль-Гаят", що його організація заздалегідь остерігала закордонних туристів, щоб вони оминали Єгипет.

М. Гамза запевнив, що терористичні акції проти чужинців буде продовжено і дав до зрозуміння, що першими кандидатами у закладники є американські громадяни, оскільки в цей спосіб можна буде вимагати здійснити обмін американців на духовного лідера єгипетських екстремістів шейха Омара Абделя Рахмана, який тепер сидить у тюрмі як ідейний надхненник злочинців, котрі здійснили вибух у Світовому торговельному центрі в Мангеттені.

Президент Ливану звинуватив Ізраїль

Ню Йорк. —У вівторок, 23-го квітня, на пропозицію міжнародного Руху неприєднання, президент Ливану Ліяс Граві виступив на засіданні 50-ої сесії Генеральної асамблеї, де якраз обговорювалося становище на Близькому Сході. Він закликав держави - члени ООН „засудити і покарати Ізраїль за обстріли ливанської території, у вислідї яких гинуть мирні громадяни".

Рух неприєднаних країн протестує проти двотижневих летунських нападів і артилерійських обстрілів Ливану Ізраелем. Ізраїльський уряд виправдується тим, що він мусить відповісти на збройні напади проіранської терористичної організації Гезболла. Однак є фактом, що Ізраїль посилив військові дії після того, як Рада безпеки ООН закликала сторони конфлікту припинити вогонь. Тому Рух неприєднання і майже всі арабські держави вважають, що відповідальність за кровопролиття несе тільки Ізраїль.

Ливанський керівник у своєму виступі підкреслив, що Ізраїль „неадекватно" відповідає на збройні провокації ісламських екстремістів. „Ізраїль руйнує бомбами наші електростанції, шпиталі, дороги, житлові будинки і

(Закінчення на стор. 4)

Можливі зміни в українському Уряді

Київ. — В результаті пожежі у Чорнобильській зоні можуть „погоріти" деякі урядовці України, згідно з повідомленням УНІАР.

Секретар Ради Національної Безпеки Володимир Горбулін сказав 24-го квітня, що склад Уряду, можливо, зміниться, бо причиною пожежі у зоні відчуження була бездіповідальність виконавчої влади і її невміння приймати рішення. Виступаючи на пресконференції в Адміністрації Президента, він зазначив, що незадовільна праця виконавчих структур у зоні загрожує національній безпеці України.

Як відомо, 23-го квітня недалеко Чорнобиля пожежа спустошила п'ять покинутих сіл, піднісячи в повітря разом з димом нову дозу радіації. За попередніми даними, причиною пожежі було необережне поводження з вогнем колишніх мешканців сіл, які відвідували могили своїх родичів на цвинтарі.

В. Горбулін також сказав, що не все гаразд з дисципліною на самій станції.

„Напередодні річниці чорнобильської аварії, коли ЧАЕС у центрі світової уваги, дисципліна на станції значно знизилася, діяльність персоналу ніким належно не контролюється", — сказав він.

Загалом питання ЧАЕС пов'язане з національною безпекою у тому, щоб світова спільнота не лишила Україну саму з чорнобильськими проблемами, зазначив В. Горбулін. Найбільші з них це забезпечення безпеки саркофагу, захоронення відпрацьованого ядерного палива і радіоактивних відпадків, а це близько 800 сховищ, безпека яких ще не має наукового обґрунтування.

Парляментарна делеґація України відвідує Англію

Київ (Р. Р.). — В середу, 24-го квітня, українська парляментарна делеґація від'їхала до Лондону, Великобританія, для зустрічі з британськими парляментаристами.

До складу української делеґації увійшли не лише парляментаристи, але й представники Адміністрації Президента і Міністерства оборони України. Депутат Олег Чорноусенко сказав, що делеґація має на меті роз'яснити британським політикам та урядовцям ставлення України до питань поширення НАТО. Депутатів хвилює питання, що Україна може виявитися „між двома вогнями". Вона не хоче бути ні „буфером", ні „мостом" між Росією і НАТО. Процес поширення НАТО на схід має бути тривалим і добре підготованим, зазначив Чорноусенко.

Діялог українських і британських парляментаристів розпочався у вересні минулого року і від того часу українські депутати близько 10 разів відвідали Лондон за рахунок британського урядового фонду „Нов-гав".

В неділю українська делеґація із Лондону вирушить до Брюсселю, Бельгія, де відвідає квартиру НАТО і Европарляменту.

У Бельгії від 24-го квітня перебуває з офіційною візитою перший заступник міністра оборони України генерал-полковник Іван Біжан, який бере участь у конференції начальників штабів збройних сил країн НАТО і країн-партнерів.

Л. Кучма отримав листа від А. Ґора

Київ (Р. Р.). — У вівторок, 23-го квітня, на адресу Президента України Леоніда Кучми надійшов лист від віцепрезидента ЗСА Алберта Гора, в якому інформується про заходи, заплановані на 1-го травня в Білому Домі щодо відзначення 10-ої річниці ядерної катастрофи в Чорнобилі.

У Вашінґтоні відбудеться спеціяльне відзначення цієї сумної дати з участю президента ЗСА Билла Клінтона та його дружини Гіллярі.

До участи запрошено амбасадора України в ЗСА Юрія Щербака, амбасадорів Білорусі та Росії і представників української громади.

Віцепрезидент ЗСА А. Гор у своєму листі підтримав рішення України закрити ЧАЕС до 2,000 року, назвавши його сміливим і далекоглядним. Автор листа підкреслив, що ЗСА з усією серйозністю ставляться до необхідности надання Україні гуманітарної допомоги як для потерпілих від катастрофи так і для запобігання новим трагедіям.

У Канаді також відзначають 10-ту річницю чорнобильської трагедії. В Оттаві відкрито виставку фотографій, малюнків і плякатів, присвячених Чорнобильській АЕС. У Міській управі, де виставлено експонати Харківського Музею „Четвертий бльок", на відкритті виставки виступив амбасадор України В. Фуркало.

Поставили монумент пам'яті чорнобильців

Чорнобиль (Р. Р.). — Пожежників, які гасили пожежу на четвертому енергоблькові Чорнобильської АЕС 26-го квітня 1986 року вже лишилося небагато. Їхні колеги у 10-ту річницю катастрофи вирішили спорудити біля пожежного депо монумент пам'яті загиблих.

Керівництво ЧАЕС підтримало цю ідею й надало певну допомогу. Скульптурну композицію створили самі пожежники — Іван Та Микола Симонови, Сергій Яценко і Володимир Шинкевич. Відкриття пам'ятника відбулося 26-го квітня ц. р.

О. Мороз відвідує Францію

Київ (Р. Р.). — У вівторок, 23-го квітня, парляментарна делеґація України на чолі з головою Верховної Ради Олександром Морозом від'їхала до Франції на запрошення сенату.

Візита спрямована на поглиблення зв'язків між вищими законодавчими органами двох країн. Програмою передбачено зустрічі О. Мороза з головою Національних зборів Франції Філіпом Сеґеном, головою Сенату Рене Монорі, керівником делеґації в Асамблеї НАТО Кльодом Маркюсоном, головою конституційних законів і законодавства сенату, головою комісії закордонних справ та збройних сил сенату.

За словами О. Мороза, його відвідини Франції мають на меті побороти взаємний дефіцит інформації, що виник між державами і ускладнює вирішення внутрішніх і зовнішніх проблем обох держав. Він зазначив, що коли Франція повернеться до проблем України, „то це означатиме, що повернеться і вся Европа". При цьому, зазначив О. Мороз, багато що залежить і від самої України.

Голова українського парляменту вважає, що між Києвом і Парижем має бути надійний зв'язок, який став би „віссю, на яку можна буде опиратися країнам Европи". Необхідна також тісна інтеграція між Україною і Францією в економічній сфері.

У Парижі 24-го квітня О. Мороз зустрівся з Кльодом Маркюсоном. Під час розмови про московську конференцію „великої сімки" і Росії з участю України, О. Мороз зазначив, що „результати конференції потребують глибокого дослідження, бо невідомо, хто з якими інтересами залишатиметься тепер і через 10 років". Допомога, на думку Мороза, не повинна надаватися на умовах кредиту, оскільки Чорнобильська АЕС — „результат діяльности усієї цивілізації". Україна не може допустити повторення ситуації, що виникла після відмови від стратегічної ядерної зброї. Тоді обіцяна фінансова допомога мала бути близько п'ятьох більйонів доларів, а фактично склала 120 млн. дол. Закриття ЧАЕС не в інтересах України і її політику в цьому питанні світ недоцінює, вважає голова Верховної Ради України.

Того ж дня відбулася зустріч О. Мороза з керівництвом міністерства державної служби, державної реформи та децентралізації Франції. Французька сторона ознайомила українську делеґацію із структурою органів місцевого самоврядування і ця структура дуже сподобалася О. Морозові. Він вважає, що потреба у створенні такої структури є і в Україні.

В Україні

ОБГОВОРЮЮТЬ ПРОЄКТ КОНСТИТУЦІЇ

ЛУГАНСЬКЕ. — В Луганській області із 32 сесій районних та міських рад 22 схвалили проєкт нової конституції України. П'ять рад не прийняли ніякого рішення і п'ять не схвалили запропоновану редакцію проєкту. Голова Обласної Ради Борис Микитон сказав, що зауваження до проєкту конституції стосуються трьох сфер: прав і свобод громадян, функціонування місцевих органів влади і статусу російської мови в Україні.

А. МЕДВЕДЄВ СУМУЄ ЗА СССР

КИЇВ. — Як повідомила газета „Ведомості-Дейлі", тенісиста Андрія Медведєва журналісти знайшли в Монте-Карльо, де він тренується, готуючись до Олімпіяди. На запитання за кого він виступатиме, Медведєв відповів, що він є громадянином України і виступатиме за Україну, але не відчуває ніякої гордости від цього. Він додав, що не бачить особливої чести і в виступі за Росію, бо народився в СССР. Медведєв мріє про відродження великої російської імперії і за неї виступав би з великою гордістю. А покищо він грає для себе.

МАРШ ЧОРНОБИЛЬСЬКИХ МАТЕРІВ

КИЇВ. — Тут 26-го квітня завершився „Марш чорнобильських матерів". Його учасниці, об'єднані спільним горем, вирішили привернути увагу властей і громадськости до проблеми врятування дітей, потерпілих від радіяції. Вони пройшли Житомирщиною, Рівненщиною, Волинню та іншими областями України, де живуть ліквідатори наслідків вибуху на ЧАЕС. Далі вони вирушили 17-го квітня на Білорусь, Росію і Швецію. До Києва повернулися 26-го квітня.

КАРНА ХРОНІКА ЗА ТИЖДЕНЬ

КИЇВ. — Пресовий центр Міністерства Внутрішніх Справ України повідомив, що впродовж минулого тижня в Україні здійснено 21 зумисне вбивство, ще чотири особи померли від важких поранень. Здійснено 29 розбійних нападів. А загалом протягом тижня в Україні зареєстровано 450 важких злочинів. Розкрито 25 злочинів, із числа тих, що були скоєні раніше.

СПРАВА Л. ГОЛІЦИНА ЖИВЕ

КРИМ. — В Кримському виробничому акціонерному об'єднанні „Массандра" вирішено встановити бюст видатного винороба Лева Голіцина в день 150-річчя від дня його народження. Генеральний директор виробничого об'єднання Микола Бойко сказав, що підприємство і досі випускає вина за рецептами Л. Голіцина. Щоправда, підприємство ледь не збанкрутувало, довелося продати частину колекції вин на авкціоні „Сотбі".

КРИМ ПРИВАБЛЮЄ КАНАДУ

СЕВАСТОПІЛЬ. — Амбасадор Канади в Україні Кристофер Вестдал, перебуваючи у Криму, відвідав Севастопіль і зустрівся з посадником міста Віктором Семеновим. Вестдал зазначив, що Канада надає великого значення розвиткові зв'язку з Кримом, „як з особливою територією у складі України". Передумови для співпраці він вбачає у розвитку енергетики, туризму і переробної промисловости. Канада готова внести 100,000 канадських долярів в програму ООН з розвитку та інтеграції Криму.

РАКЕТЕРАМИ ВИЯВИЛИСЯ ПІДПРИЄМЦІ

КИЇВ. — Тут міліція затримала сімох підприємців, які зі зброєю в руках вимагали 10,000 американських долярів в одній з київських фірм. Всі затримані займали керівні посади в малих підприємствах. В них сконфісковано два карабіни, мисливську рушницю, гранату, кілька сотень патронів. Накладено арешт і на їхні три авта та велику суму грошей в карбованцях.

ПАМ'ЯТНІ ДАТИ

УЖГОРОД. — Тут відбулася наукова конференція, присвячена 400-річчю Берестейської унії та 350-річчю Ужгородської унії. У конференції взяли участь папський нунцій в Україні Архиєпископ Антініо Франко, секретар Конгрегації Східніх Церков Ватикану Архиєпископ Мирослав Марусин, науковці та релігійні діячі з багатьох країн світу.

РЕКВІЄМ З НАГОДИ 10-РІЧЧЯ ВИБУХУ НА ЧАЕС

КИЇВ. — У Центрі культури, просвіти та дозвілля Збройних Сил України відбувся вечір-реквієм, присвячений 10-ій річниці катастрофи в Чорнобилі. Участь взяли військовослужбовці, які працювали під час ліквідації наслідків катастрофи на ЧАЕС та керівники Збройних Сил України. Міністер оборони Валерій Шмаров оголосив наказ про охорону офіцерів-ліквідаторів, які служать в армії сьогодні. Родинам загиблих виділено матеріяльну допомогу.

В АМЕРИЦІ

У СЕРЕДУ, 24-ГО КВІТНЯ, президент Билл Клінтон підписав закон про посилення боротьби з тероризмом і обмеження відкликів присуджених на кару смерти злочинців.Здійснено це окремим церемоніялом, на південному травнику Білого Дому, в присутності сенатора Роберта Дола, провідника сенатської більшости, понад два десятки членів Конгресу з обидвох партій та членів родин тих, які загинули від терористичних актів — вибухів у 1988 році літака Пан Американської летунської лінії, у 1993 році Світового торговельного центру в Ню Йорку та у 1994 році державного урядового будинку в Оклагома Сіті. У своїй промові Президент зазначив, що схваленням цього закону ЗСА дають знати світові, що „Америка ніколи не піддасться теророві".

ПІСЛЯ ДВОХ ДНІВ напружених переговорів і семимісячного існування на тимчасовій бюджетній базі, Конгрес і Білий Дім дійшли до порозуміння у справі постійного цьогорічного бюджету. Жодна сторона не виявила покищо подробиць бюджетного договору, але з усього видно, що знайдено компроміс, де до 160 більйонового пляну видатків включено 23 блн. вимаганих республіканцями скорочень і п'ять блн. бюджетного збільшення для програм здоров'я, освіти, збереження довкілля та вишколів для отримання праці, які обстоював Президент зі своїм Урядом.

У СВІТІ

ВИСТУПАЮЧИ В ПІОНҐЯНҐУ на урочистому засіданні уряду, присвяченому Дневі збройних сил, начальник генерального штабу Народної армії комуністичної Північної Кореї маршал Кім Ен Чгун звинуватив З'єднані Стейти Америки і Південну Корею в „намвисному напруженні ситуації на Корейському півострові під приводом ними ж вигаданої ракетної агрози" з боку Пйонґянґу. „Якщо південнокорейські маріонетки, незважаючи на наші багаторазові остороги, розпалять вогонь війни, наша армія і народ знищать ворога до ноги і назавжди викорінять джерело війни на корейській землі",— сказав маршал Кім Ен Чгун.

У МЕХІКО відкрилася міжнародна конференція в питаннях боротьби з наркомафією. Відкриваючи її, керівник спеціяльного мехіканського бюра Томас Константін сказав, що ЗСА, критикуючи місяць тому Колюмбію за неефективність у викоріненні підпільної торгівлі наркотиками, не мали на те достатніх підстав, бо насправді Колюмбія і Мехіко домоглися помітних успіхів у цій ділянці. Т. Константін повідомив, що в кінці минулого року колюмбійська поліція заарештувала шестеро з семи провідників відомого наркокартелю Калі. Мехіканського наркокороля Хуана Гарсію Абреґо заарештовано на початку цього року і передано в руки американського правосуддя.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Чому українську пресу в ЗСА ігнорують?

Щораз частіше тепер приходиться дивуватися, яке дивне і невияснене нічим відношення мають урядові кола України до української преси в ЗСА, а вже особливо до єдиного щоденника, яким є наша „Свобода".

У перших роках відродження незалежности було самозрозумілим, що провідні державні мужі України, відвідуючи Америку, зустрічалися також з нами, журналістами, чи заходили до редакції на інтерв'ю. Пригадаймо тільки першого Президента Леоніда Кравчука, цілий ряд міністрів, голову Верховної Ради, провідних мужів культурного і мистецького життя, редакторів, поетів і письменників. Вистачить тільки переглянути річники „Свободи" від 1990 року, щоб зареєструвати тих усіх, які уважали за потрібне, а то і конечне появитися зі своїми думками та світлинами на сторінках нашого щоденника.

Але, як знаємо добре, політичний провід в Україні міняється на все нових людей і здається, що міняються не лише обличчя, а й внутрішні переконання цих людей, а з тим прийшла також інакша настанова до нашої преси, як і взагалі до українців у ЗСА.

Найкращим доказом цього є те, що тепер офіційні чинники не уважають потрібним шукати з нами контакту в часі свого перебування на терені ЗСА, хіба в тих випадках, коли потрібна на якусь ціль матеріяльна допомога. В такому випадку є і відвідини, і розмови і, розуміється, прохання.

Часто ми довідуємося про приїзд до ЗСА делегацій України або випадково, або, на жаль, із чужої преси, або, що найгірше, вже після того, як вони тут були. Якось воно все не є властиво і не має в тому так потрібного порядку чи навіть т. зв. протоколу, який в інших країнах завжди у відношенні до дипломатів існує.

Але тут ідеться не лише про дипломатів, а також про різні групи чи окремих осіб, які приїжджають до ЗСА запрошені американським Урядом або різними організаціями та мають конкретні цілі. А кожна така поїздка і контакти з американськими чинниками — це для українців у ЗСА інформація цікава і корисна тому, що часто може вона допомогти у дальших акціях так потрібного тепер сприяння розвиткові України на економічному і культурному відтинках.

Як прикро, що тепер наші гості з України знаходять частіше шляхи до „Нового Русского Слова", ніж до „Свободи". Ось в останніх днях бачили ми там на першій сторінці з датою 23-го квітня цілу делегацію України з міністром транспорту Іваном Даньковичем на чолі, які прибули до Ню Йорку з Канади і перебувають тут до 28-го квітня. В часі відвідин в редакції „НРС" говорено також про тісну співпрацю з цією газетою і про те, що київська газета „Зеркало" виходить при участі „НРС".

В цьому самому щоденнику з датою 25-го квітня знаходимо на двох сторінках інтерв'ю з амбасадором України д-ром Юрієм Щербаком, який зайшов до редакції „НРС" після участи у конференції в Колюмбійському університеті з приводу 10-річчя чорнобильської катастрофи, а конференцію, до речі, організували таки українці з допомогою та участю американських науковців.

От так проходять поруч нас події, люди, різні важливі та менш важливі гості, які, на жаль, шукають лише контактів з іншими, але не з нами. Коли, однак, доводиться просити про фінансову допомогу, тоді кожний пригадує собі братів по крові та ті українські установи, які постійно мають звернені очі на Україну. Сумне, але правдиве!

...Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи"разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто ро-зуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Олександер Серафин

ЧИ МАТИМЕМО ЗАГАЛЬНИЙ ПОДАТОК?

Виповнюючи свої федеральні податкові форми, ми не раз думали, що колись їх не було. Якщо були, то податкова ставка була дуже низька. Так воно не було, бодай для багатих. Дійсно, 55 років тому верхній граничний федеральний рівень становив 81 відс., два рази більше за сьогоднішній верхній ефективний податковий рівень у висоті 39.6 відсотка.

Реформа податкової системи ЗСА є знову на національному денному порядку з багатьох причин. Головні з них є її складність і загальне сприймання, що доходний податок є несправедливий. Ця вічна проблема є і буде широко дискутована у цьому виборчому році. Дискусія, однак, мусить концентруватися не тільки на її простоті чи ефективності, але на її справедливості.

Реформа податкової системи може мати поважний вплив на економіку держави, пенсії працівників, особисті заощадження і майно. Вона може також збільшити чи зменшити федеральні прибутки і мати вплив на державний бюджет.

Цього року найбільше уваги присвячено загальному податкові (флет текс), який вперто пропонував Стів Форбс, один з колишніх республіканських кандидатів на президента ЗСА. Він зробив його популярним за власні гроші. Інші кандидати також підхопили цю думку, яка має популярну привабливість, хоч вона не є нова. Її підносили за Адміністрації Реґена, а також два роки тому конґресмен Річард Армі.

З початком цього року Національний комітет у справах економічного росту і податкових реформ, головою якого є Джек Кемп, сильно схвалював ідею загального податку, але не обстоював специфічного пляну.

На думку багатьох економістів, загальний податок значно зменшив би збір найбагатших і збільшив би дефіцит федерального бюджету, без впливу на середню верству і бідних.

Популярність ідеї не обов'язково значить, що загал її розуміє. Введення в життя загального податку тягне за собою підставову і радикальну зміну федеральної доходової системи. Ці зміни були б такі поважні, наслідки яких не можна повністю передбачити. Загальний податок, на думку Форбса, знизив би ставку оподаткування, підніс би прибутки з податків і спричинив би економічний ріст. Форбс та ці економісти, які вважають, що федеральні податки є сильним неґативним стимулом на працю і заощадження, вихвалюють більшу ефективність загального податку на творення нових підприємств, інвестицій та економічного росту.

Загальний податок мав би революційний ефект на корпораційні фінанси, роблячи добуття капіталу, дорогою позик і продажу бондів, більш коштовним. Підприємства, які вимагають багато капіталу (авта, сталь), правдоподібно, платили б більші податки, а підприємства, що ростуть, менші.

Індивідуальні громадяни дивляться на загальний податок з особистих мотивів, — нижчої податкової ставки. Очевидно, що 17 відс. ставка є краща за 28 відс., яку платить більшість середньої верстви на останні приходи. Також приманливою є думка, що дивіденди, відсотки і прибутки від продажу основного нерухомого майна не були б оподатковані.

Якщо бідні і багаті платитимуть манше податку, то державні прибутки будуть обов'язково менші. Прихильники загального податку твердять, що недобір у прибутках змусить Уряд скоротити затрати і навіть виелімінувати непотрібне. Це, в свою чергу, вплинуло б на зниження відсоткової стопи і піднесло б вартість приватних домів. Акції та інше майно зросли б у вартості. Противники вважають, що Уряд не зменшить затрат, але піднесе податкову ставку. Від цієї дії потерпить середня верства. Зниження затрат може віддзеркалитися на скороченні соціяльних пільг і медичного забезпечення.

Потрібно мати на увазі, що підставовою засадою у реформуванні податкової системи є збалянсований підхід. Фокусом реформ повинна бути справедливість. Будь-яка реформа федеральної податкової системи мусить забезпечити достатню суму прибутків, щоб покрити федеральні затрати і не пошкодити соціяльним і економічним плянам.

Невідкладною метою республіканців є внести додаток до Конституції, який вимагав би дві треті голосів Конґресу, щоб піднести федеральні податки. Перепитування громадян в середині березня виявило, що 73 відсотки перепитуваних було за такий закон. Дальшою метою є спростити податковий закон до тієї міри, щоб зменшити на третину 111,000 працівників служби внутрішніх прибутків ЗСА.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про річниці, які треба інакше „святкувати"

Чомусь у нас дуже всі охочі до відзначування різних річниць та до їх святкування різними відповідними і невідповідними способами. Аж роїться від постійних оголошень про всякі „ліття" та зв'язані з ними гучні академії, концерти, доповіді чи бенкети. Залежно який стиль вибирають організатори та які настрої панують в даному моменті у громаді. Розуміється, що при тому згадується історію минулого, бож, мовляв, „не можемо забути", а це було б ознакою, що ми мовчанкою поминаємо якусь важливу подію з нашої історії. Ми постійно вишукуємо якесь „ліття" і постійно у цей самий стандартний спосіб проводимо його „святкування". Якось не можу збагнути, чи ми цей звичай привезли ще „з краю" і став він у нас правилом, а тепер розповсюдиться далі і наші визволені від комуністичного ярма земляки підуть нашими слідами та святкуватимуть безперебійно все, що треба і не треба. Тому, власне, і насувається питання, чи так треба все підряд проводити стандартним і традиційним способом, чи часом таки подумати, що і як на потребу, а що годилося б відзначити іншими способами.

Пригадую, як не дуже давно ми тут велично і широко відзначали 50-річчя голоду. Чи не було це доволі дивне, коли в деяких громадах з того приводу були „святочні обіди"? А свята державности, що роками проходили в діяспорі такими стандартними способами з палкими промовами, в яких безконечно повторювалися все ті самі фрази? Тепер всі вже забули про це, бо свято 22-го Січня втратило свою актуальність і мусіло уступити 24-му Серпня з його дуже ще неясним майбутнім.

Деякі наші патріотичні річниці чомусь завжди поєднані зі сумом і Панахидами, як, наприклад, 1-ше Листопада, коли треба б згадувати передусім героїчний зрив звільнення Західньої України, а не лише поляглих. Зате можна тепер застановлятися, чи сумне 10-річчя Чорнобиля повинно бути відзначене як „свято", чи як сумна річниця. Якось читаючи оголошення про святочні обіди з того приводу, чи святочні концерти, програма яких нічим не пов'язана з тим, яка трагедія є причиною відзначення, ставимо собі питання чи це доцільно саме так „святкувати"? Чи доцільно видавати тисячі долярів на приїзд однієї оркестри, які так придалися б на лікування сотень хворих від радіяції людей? Чи власне такі виступи будуть мати вплив на загальне зрозуміння ширини чорнобильської трагедії, а не тільки резонанс нашої громади, і чи чарівні тони оркестри з Одеси „вічевим дзвоном" Чорнобиля проб'ються через стіни Білого Дому і Капітолю? Чу зуміли ми зробити все, щоб звернути увагу на наше горе цілого чужинецького світу та домагатися так конечної його допомоги для ліквідації наслідків Чорнобиля, що ще будуть багато років нас здоганяти, аби стабільно збирати своє жахливе жниво? Трагічний день у сотні разів помножених Гірошім і Наґасак мав би на добру справу в один момент обірвати всі звуки на всій земній кулі, щоб таки увесь світ став із нами у „хвилині мовчання" з приводу неподільної скорботи, а тоді до слова можна б було допустити лишень дзвони, бо тільки вони годні, може, достукатись своїми серцями до свідомости людей. Ми знали, що скорботу можна розділити з ближніми на тризні, але чи годиться „святкувати" в час „атомової чуми"?

О-КА

Юрій Р. Рибак

ФОРТЕПІЯНО І КОМЕРЦІЯ

Хоч нині модерна технологія намагається створити універсальний музичний інструмент, можна б сказати, що фортепіяно і далі є найбільш багатостороннім і популярним клявішним інструментом, на якому видобувають звуки ударами об струни молоточками. Він же, як концертовий сольовий інструмент, своїм репертуаром насолоджує вибагливу публіку. Він ще не зовсім здав свої позиції як необхідний супровідник співу і гри на музичних інструментах. Він ще часто співпрацює у всіх жанрах камерної музики. А у своїх сольових концертах не він, а оркестра йому супроводить і допомагає осягнути повну гармонію співзвучности. Фортепіяно не є тільки в концертових залях, його можна знайти ще і в домах любителів музики, які часто самі його вживають, а своїм дітям дають можливість вивчити гру і пізнати „чар музики".

А ось дещо з історії. В Італії 1709 року Бартольомео Крістофорі винайшов музичний інструмент, який назвав „Gravicembalo col piano e forte". Це був, властиво, досі відомий гарпсікорд, однак уже з молоточками і механізмом, що давав змогу грати тихо (піяно) і голосно (форте). Від цього і пішли назви піянофорте, фортепіяно, піяно, піяніно і т. п. І не так як скрипка, що в основному залишилася така сама як неперевершені моделі італійських майстрів у Кремоні, конструкцію фортепіяна постійно поліпшували основною зміною характеру звучности, техніки виконання і репертуару. Та незважаючи на те, що свій початок він брав в Італії, дійсним центром активности стала німецька провінція Саксонія, а дещо пізніше появилися віденські та англійські моделі. Ню Йорк став відомим у музичному світі інструментів завдяки німецьким іміґрантам, які перенесли свої знання і майстерність на американську землю. З-поміж багатьох майстрів на передове місце вибилася родина Штайнвеґів, яка замериканізувала своє ім'я на Стайнвей. Це ім'я стало символом майстерности Старого світу, який об'єднався з американським капіталізмом, технологічним нововведенням і надзвичайним менеджментом родини. Вже як американці німецького походження, члени родини надалі відрізняли себе старанною майстерністю. Кожний інструмент від 1853 року, що виходив уже з фірми „Стайнвей і Сини", був продовженням прецизійного і терпеливого процесу матеріялу і ручного способу надавати вигляд і монтувати сотні малих частин. Тому і зрозуміло, що 1855 року на виставці в Ню Йорку модель модерного великого фортепіяна з „особливим звуком" звернув на себе загальну увагу і одержав відзначення.

Зважмо, що клявішні інструменти мають спільне те, що гравець як соліст панує над цілою партитурою. Фортепіяно, однак, відрізняється від інших тим, що його збудовано з майже необмеженою можливістю виявляти нюанс і гнучкість від

(Закінчення на стор. 3)

Д-р М. Антонович

УКРАЇНЦІ В КАНАДІ

II

Автор статті також зовсім не згадує те, що позиції СУС відповідали в Европі уенерівським колам. Пригадую, коли в 1930-их роках сусівські представники приїздили до Праги, то вони контактувалися в першу чергу з уенерівцями, та й запрошення гетьманця Д. Дорошенка на поїздку по Канаді з доповідями було уточнено з А. М. Левицьким, бо уенерівці не мали подібної людини.

Для повноти варто було б згадати, що в той час, коли о. Савчук на початку був дуже вартісною людиною і в СУС відіграв якнайпозитивнішу ролю, наприкінці своєї діяльности став реакціонером і своєрідним диктатором. Це не має бути критика заслуженого діяча, а пересторога для керівників суспільно-громадського життя, щоб вони не засиджувалися надто довго на керівних постах, бо це пов'язане з небезпекою втратити мірку і зв'язок з життям.

Доповненням, чи, краще сказати, поширенням теми, яку заторкнув О. Ґерус, є дослідження О. Барана про те, „Як постало Братство українців-католиків Канади?" (стор. 153-162). Уже на початку о. Баран визнає, що маси галицьких селян приїздили в Канаду без своєї провідної інтеліґенції (стор. 153). Щойно згодом Греко-Католицька Церква почала цікавитися цією справою і посилати священиків та сворила церковну ієрархію в Канаді; очевидно шляхом папського рішення Єпископом став Н. Будка. Далі цінним у статті о. Барана є те, що він не боїться критикувати Єпископа Будку, який „своєю рішучою акцією та своїм законодавством викликав опозицію й антагонізм серед молодої української інтеліґенції Канади" (стор. 154).

Згадуючи гетьманський рух (стор. 155), який відігравав у Канаді немаловажну ролю, о. Баран виповнив прогалину в праці О. Ґеруса. Він добре характеризував Єпископів Будку і Василія Ладику та їхніх помічників, о. Семчука, Гриневича, Мамчура та ін. Мабуть, трохи замало в обмеженій місцем статті присвячено о. Кушніреві, який відіграв величезну ролю в українському житті Канади. Він мав дрібні (і не такі вже дрібні) недомагання, але з усіх керівників українського життя був, мабуть, „найхаризматичніший", хоч в останні роки свого життя його „не такі дрібні" помилки впадали в очі. Треба також підкреслити яскраве і дуже влучне характеризування Братства українців-католиків Канади, яке справді виконало величезну працю, зокрема на заході Канади.

Велике значення має також стаття-спомин Я. Рудницького про початки діяльности УВАН у Канаді (стор. 163-171). Нарис має до певної міри джерельне значення, оскільки Я. Рудницький був генеральним секретарем УВАН та довгий час очолював Українську Вільну Академію Наук в Канаді, а тому пригадує деякі речі, які подекуди вже забулися.

Про наступну статтю Б. Казимири „Слідами ісповідника Єпископа Никити Будки: правила Українсько-Католицької Церкви в Канаді" (стор. 173-197) ми вже коротко згадували. Дуже цікава і складна проблема припала С. Ярмусеві, „Українська Православна Церква в XX столітті і спроби зближення її з вселенською патріярхією" (стор. 199-221). Мова, звичайно, про „греко-православну" церкву в Канаді, яка традиційно відсепаровувалася від Української Православної Церкви в інших країнах і подавала на те різні не надто переконливі причини. Зрештою, ніде правди діти, вона є трохи інакшою, оскільки велика частина її вірних — це колишні греко-католики. Але в основному керівники СУС починали дуже добре, а потім не вносили ніяких змін і не визнавали їх, хоч життя їх до того закликало. О. Ґерус це висловив делікатніше: „...найважливішою причиною СУС був його успіх у виконанні свого ориґінального заміру..." (стор. 152).

Цікаві дві статті, присвячені театрові. В. Ревуцький пише про Теодора Галая („Фраґменти до творчости канадійського драматурга українського походження") у зв'язку з поставленням його одноактової драми „Після бабиного похорону", отже продовження теми, яку багато років перед тим порушила Мирна Косташ у своєму творі „Всі бабині діти" (стор. 213-221). Ревуцький підкреслює, що ця одноактівка — це не виключно сцена „з життя української групи в Канаді... П'єса цінна своїми універсальними проблемами" (стор. 216).

Нік Мітчел-Михайлюк подає коментар до своєї драми „Собор — бляшанка". Цей коментар порушує різні речі та згадує про історичних осіб, при чому драматург пояснює, чому він цих піонерів показує в такому світлі, трохи відмінному від історичної правди. Зрештою, театр не історія, але деякі міркування автора дуже цікаві, зокрема у зв'язку з т. зв. Березівською трійцею, яка лишила такий помітний слід в історії українців у західній Канаді — К. Ґеник, І. Бодруґ та І. Негрич.

З нагоди сторіччя поселення українців у Канаді Ярослав Розумний пише про „Камінний хрест" Василя Стефаника — „Розумове і чуттєве в 'Камінному хресті' Василя Стефаника". Отже йде до „джерела" перших поселенців з „того боку". Він спершу згадує твори Івана Франка, присвячені еміґрантам (як відомо, сам Франко думав про еміґрацію в Америку), а потім переходить до Стефаника, який, наскільки нам відомо, таких ідей не мав, хоч один з його синів таки опинився в Канаді. Проте у зв'язку з еміґрацією зі Східньої Галичини Стефаник писав гострі обвинувачення на адресу політичних діячів і організацій, починаючи „Просвітою" і кінчаючи НТШ. Докори ці не завжди справедливі, а на них дуже гостро реаґували критиковані, так що Стефаник мусів пояснювати: „...я Вам напняв струну мужицької душі... розтягнув ці нерви так, що вони грають, як у Бетовена" (стор. 236). Наприкінці Я. Розумний обговорює також фільм Драча-Осики „Камінний хрест".

У своїй статті „Український правопис в ретроспекції та спостереження над правописною практикою в Канаді" Іраїда Ґерус-Тарнавецька дає багато більше, ніж вона обіцяє в заголовку. Можна дискутувати, чи всі еміґранти в Канаду були переселенцями, чи певна частина була також заробітковою. Авторка статті цитує матеріял, який подала О. Войценко на базі „Українського Голосу" в своїй багатотомній праці, а О. Войценко визнавала концепцію СУС. Уже з двох перших поселенців один, Пилипів(ський), як відомо, повернувся в Галичину. Багато було таких, що приїздили в Канаду роздивитися і потім або спроваджували свою родину в Канаду, або верталися назад. Цей відсоток був би більшим, якби були сприятливіші умови. Все ж таки більшість лишилася у Канаді та інтеґрувалася (або й асимілювалася) в країні поселення.

Справу правопису авторка обговорює від Котляревського з коротким вступом про Петра Першого. Та-

(Закінчення на стор. 3)

Українському Золотому Хрестові до вподоби оселедець

Мій гість — журналіст Іван Коваленко, з яким я впродовж багатьох років працював у Львові, — з нетерпінням очікував на той час, коли разом поїдемо на товарський вечір з оселедцем. В Чикаго він вперше і цілком природно, що хотів все про все знати. В цьому він нагадував мою онуку Оленку, яка впродовж дня звертається до мене з десятками різних запитань.

— Не дивуйся, друже, — виправдувався він, — адже така вже наша професія. Сам знаєш, що наш брат нагадує мачулу, яка все всмоктує в себе.

Подолавши неблизьку дорогу, машина зупинилась на подвір'ї Українського Культурного Осередку, що межує з величавою золотоглавою лаврою, яка носить ім'я почитателів християнства на українських землях святих Володимира і Ольги. Як і належало сподіватися, храм привернув увагу колеги і я, не чекаючи його запитань, розповів, що будувався він майже два роки за проєктом архітекта Ярослава Корсунського, а розмальовував мистець-іконописець Іван Дикий. Церква була закрита, ми обійшли її з усіх боків та попрямували до оседерку, адже наближався час початку імпрези.

Святкову прибрану залу заповнили гості товариського вечора з оселедцем, який став традиційним, адже 12-ий Відділ Українського Золотого Хреста Америки проводить його впродовж багатьох років. І що важливо: кожного разу він інший, не подібний до попереднього. Це можу особисто засвідчити. Минулого року, скуштувавши оселедця, я надрукував у „Свободі" репортаж про цю цікаву імпрезу. І коли цього разу до мене знову подзвонили, то я без вагань прийняв запрошення.

Моєю сусідкою за гарно прибраним столом була голова Головної управи Українського Золотого Хреста Америки Наталія Іванів. Принагідно зазначу, що високе довір'я, яке їй виявляють члени УЗХ, вона виправдує вже 14 років.

— Оце незабаром, — не без гордости пригадала Н. Іванів, — УЗХ, створений з ініціятиви полковни-ка Коновальця, відзначатиме своє 65-ліття. Як самі розумієте, важко в короткому часі оповісти про всі наші добрі справи, скажу взагалом: вся діяльність УЗХ була, є і буде спрямована лише на користь України.

Про здобутки членок 12-го Відділу Українського Золотого Хреста розповіла у своєму вступному слові її голова Аня Кузик. Вона сказала, між іншим:

— Хотіла б найперше висловити щиру подяку всім членкам за жертвеність під час збірок на користь дітям, які постраждали від чорнобильської катастрофи. Український Золотий Хрест першим в Америці спонзорував дитячі оздоровчі табори. Спочатку хворих привозили до Пенсильванії, а потім УЗХ взяв на себе утримання подібних установ, створених в Карпатах.

Два роки тому Відділ почав опікуватися українськими містами Кіровоград, Красноград та Черкаси. Одиноким старим людям, інвалідам і пенсіонерам відправлено сотні пачок з одежею та харчами. Не залишилися поза увагою сироти, про яких виявляємо постійну турботу.

На закінчення своєї промови А. Кузик звернулась до присутніх із закликом відзначити десятиліття чорнобильської катастрофи новими пожертвами, вкрай необхідними для лікування людей, які постраждали від згубного впливу радіяції.

З великою увагою вислухали присутні привітання губернатора стейту Ілиной Джима Едгара, яке зачитала його асистентка Пет Михалскі. Керівник адміністрації стейту висловив подяку членкам 12-го Відділу за їх добре серце, за піклування про тих, хто його потребує.

Потім почалася мистецька частина. Її неодмінним учасником є талановитий гуморист Зиновій Маринець, репертуар якого постійно оновлюється дотепними жартами.

Тепло зустріли присутні виступ молодої співачки Стафанії Гаст та піяністки Христини Язків. У їх виконанні прозвучали українські народні пісні. Вслуховуючись в них, лю-ди подумки переносилися в рідну Україну, згадуючи батьківські оселі, до болю знайомі краєвиди.

Тривалими оплесками нагородили присутні Стасю Ястремську, яка майстерно виконала коломийки, присвячені товариським вечорам з оселедцем. Варто нагадати, що їх автором є колишня довголітня членка, культосвітня референтка відділу Емілія Кулик.

А потім гостей запросили до столу, який займав середину залі, щоб посмакувати кулінарні вироби. Шкодую, що організатори вечора не назвали імен майстринь, руками яких зроблені смачні і дуже гарні на вигляд страви. Хочеться вірити, що ця пропозиція буде врахована при проведенні наступних зустрічей.

Мій колега уважно спостерігав за всім, що відбувалося і рідко звертався із запитаннями. Видно, що все було йому зрозуміло. Та все ж поцікавився, хто бере участь у цій зустрічі і чи міг би він з кимось порозмовляти, щоб, як кажуть, з перших уст довідатися про враження від товариського оселедця?

Я сказав йому, що в залі зібралися люди різні за віком, фахом, освітою, за місцем роботи. Однак всіх їх єднає бажання ра-зом зустрітися, обміня-тися новинами, обговори-ти актуальні проблеми, які хвилюють кожного українця діяспори. Назвав кілька людей, з якими мені доводиться зустрічатися при підготові матеріялів для газети. Я розповів, зокрема, про присутніх у залі академіка Василя Маркуся, проф. Мирослава Семчишина, д-ра Павла Пундія, інженера Личика та інших. Коло нас сиділи українські дипломати зі своїми родинами.

А потім підійшли до гурту жінок і я звернувся до тієї, яка найближче стояла до нас. Я представився і попросив сказати кілька слів про враження від цієї імпрези. Побачивши диктофон, жінка попросила виключити його тому, що не любить давати інтерв'ю. Своє ім'я вона назвала: Ярослава Фаріон.

Про цю родину я дещо знаю, навіть в часописі надрукував нарис про її дочку — відому громадську діячку Марту Фаріон, яка очолює комітет споріднених міст Чикаго—Київ. Кажуть, що дочка пішла в своїх батьків, добре знаних в українській околиці Чикаго, як промоторів багатьох корисних починань. Скажімо, в будівництві храму св. Володимира та Ольги та осередку, в якому проходила імпреза, активну участь брав Олександер Фаріон — чоловік Ярослави, лікар за фахом.

В молоді роки Ярослава захоплювалася фотосправою, вона створила літопис життя і плідної діяльности Андрея Шептицького. А коли приїхала до Чикаго, то відтворила на світлинах історію поселення українців в ЗСА.

І все ж на поставлене запитання Я. Фаріон коротко відповіла:

— Я не є членкою УЗХ, однак щороку буваю на цих вечорах Чому? А тому, що проходять вони цікаво і корисно.

Почалася льотерія, на щасливців чекали виграші і всіх запросили прилучитися до гри. На жаль, нам не довелося взяти в ній участи, мій гість поспішав на літак і ми поїхали на летовище. Про-щаючись зі мною, він сказав:

— Вечір, на якому ми щойно побували, то, на мій погляд, не забава, а своєрідний місток, який єднає діяспору з великою Україною.

Хай буде більше таких містків!

Анатолій Гороховський

Фортепіяно...

(Закінчення зі стор. 2)

дуже тихого до дуже голосного звуку. Це зроблено під впливом бажання публічних концертів у великих концертових залях, де піяністи-віртуози прагнули запевнити собі центральне місце у світі музики.

Незалежно від високого рівня майстерности самої продукції керівники „Стайнвей і Сини" були теж здібними бізнесменами і тому старалися впрокнути додаткову частину культурного елементу у пожвавлення своєї комерційної активности. Часто бувало, що самі продавці були піяністами високої кляси, а для більшої реклями, щоб привабити покупців, спонзоровано славних віртуозів, які вживали виключно фортепіяно фірми „Стайнвей і Сини"... Силою обставин фірма перебрала на себе теж обов'язки імпресаріо і тим дала змогу непересічно надійним піяністам осягнути авреолю слави. А були між ними Антон Рубінштайн, Ігнаци Педерескі (теж відомий як президент Польщі), Гофман, Рахманінов, Горовиц й інші. Члени родини Стайнвей стали теж поважною культурною силою у Ню Йорку. Вони відкрили в 1866 році елегантний Стайнвей Голл, а також щедро підтримували музичне життя і установи. Але нелегко було родині керувати фірмою. П'ять поколінь зустрічали гостру домашню і чужу конкуренцію, складні суперечки з профспілками, особливу поведінку темпераментних і самовпевнених музик, нестійкі економічні ситуації... Додаймо до цього змінливі відносини між ЗСА і Німеччиною з приводу двох світових війн, які некорисно вплинули не лише на популярність німецької музики, що була клясичною, але й на продаж самих фортепіянів.

Але коли так глянути довкруги, то і сьогоднішні дні не так дуже прихильні. Завважується, що фортепіянові нелегко доводиться втримувати домінуючу позицію в музичній уяві публіки. Захоплення клясичним віртуозом переходить на „рок" співака, менше осіб відчувають потребу власної музики вдома, бо її заступає велика кількість електронічно награних платівок і тасьм (тейпів). В економічній дійсності настав час, в якому праця робітника значно подорожчала, а машина перебрала продукцію. А що власники „Стайнвей і Сини" не бажали будувати менш якісні, а тим самим і далеко дешевші моделі, втратили ринок збуту у користь фірм Бальдвін і Кімбелл. Коли ж на американському ринку появилися фортепіяни масової продукції японської фабричної марки Ямага, тоді фірма „Стайнвей і Сини" перейшла у 1972 році на власність Сі-Бі-Ес, де продукція перейняла збільшену механічну методу.

І ось ще один приклад того, як традиції, досвід й ім'я родинних фірм перетоплюються у котлі великих корпорацій і буває, що виплеканий продукт часто або тратить риси своєї оригінальности, або... зникає зовсім!

ГЕНЕРАЛЬНА прокуратура Румунії припинила кримінальне переслідування Ніку, Зої і Валентина, дітей колишнього диктатора Ніколає Чаушеску. Весною 1990 року румунське правосуддя в офіційній заяві ствердило, що „тирани і їхні діти заподіяли національній економіці шкод на суму 160 млн. леїв. Весь партійний бюджет, включаючи членські внески, панівна верхівка використовувала для втримання понад 70 палаців і мисливських будинків, а також для розпаношеної розкоші, в якій буквально купався клан Чаушеску". Однак тепер, через п'ять років, виявляється, що в порівнянні з нинішніми румунськими багатіями родина диктатора жила досить скромно. В умовах економічної кризи і гострих соціяльних конфліктів в Румунії зростають симпатії до лівих сил, відверта ностальгія за „епохою Чаушеску". Виникають різні „робітничі" і „соціялістичні" партії, звучать гнівні промови на адресу „дикого капіталізму", а на могилі Чаушеску, „генія Карпат", стихійні натовпи співають „Інтернаціонал".

Відбудеться літературний вечір в пам'ять Б. Нижанківського

Філядельфія. — Тут в суботу, 4-го травня, о год. 5-ій по полудні в галерії Українського Освітньо-Культурного Центру відбудеться літературний вечір в пам'ять Богдана Нижанківського-Бабая з нагоди появи книжки його оповідань п.з. „Вирішальні зустрічі".

Книжка видана в Україні та дуже скоро розходиться між читачами, що пам'ятають поета, письменника та незрівняного гумориста ще молодим, талановитим і надійним. Культурна молодь України цікавиться всім, що відбувалось на чужині, захоплюється збіркою. Підготовляється вже друге видання цієї книжки.

Вечір влаштовує 43-ій Відділ Союзу Українок Америки, відомий зі своїх культурних імпрез, під проводом голови Анни Максимович та імпрезової референтки Людмили Чайківської. В програмі беруть участь: письменники і поети: Богдан Бойчук, Уляна Любович, Юрій Тарнавський і актор і мистець Любарт Ліщинський. Ведуча вечором ред. Ольга Кузьмович.

На цьому вечорі ми привітаємо письменницю Уляну Любович з нагоди прийняття її в члени Спілки Письменників України.

По програмі — товариська зустріч при буфеті під зарядом Марії Данилів.

Залю прикрашатиме мистецька виставка Зоряни Сохацької, колишньої голови Союзу Українок в Калуші, з яким 43-ий Відділ СУА переписується та допомагає матеріяльно.

43-ий Відділ СУА

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ОСТАПА ШВЕДА

який відійшов у вічність 27-го квітня 1995 р. щирі молитви за спокій його душі складають

дружина — ВІРА з родиною

В його пам'ять засновані Фонд при Канадському інституті українських студій, університету Альберти, дохід з якого розрахований на призначення стипендій студен-там, які вивчають українську та інші мови.

Вічна йому пам'ять!

Українці...

(Закінчення зі стор. 2)

ким чином, велика частина праці присвячена розвиткові українського правопису взагалі. Не дивно, отже, що канадському правопису присвячено увагу лише від VI до короткого X розділу. В Канаді мав би діяти правопис Голоскевича, але на практиці кожний редактор уважає себе непомильним знавцем мови і досить рішуче обстоює „свій" правопис.

Досі ми не вказували на дрібні помилки або друкарські чортики, але таки на стор. 286 треба виправити „редакторства" на „ректорства" (І. Огієнка в Кам'янець-Подільському університеті).

Наприкінці треба відзначити три англомовні статті: Наталі Апонюк „Як три сучасні канадські письменники вживають українські імена" і дві дуже цікаві статті на географічні теми П. Ф. Томаса „Сприймання України в канадських та американських підручниках географії" і „До створення учбового пляну для навчання географії України". Обидві статті виявляють дуже добре ознайомлення автора з географією та історією України, а все ж таки було б краще, якби автор не попав під вплив рунвірівських писань, які з серйозною наукою не мають нічого спільного (стор. 373-374). Аж дивуєшся, як така інтелігентна і розумна людина могла попасти в пастку рун-віри.

Думаю, що ми показали, що у новому збірнику УВАН в Канаді вчені різних зацікавлень зможуть знайти статті, які вони прочитають з великим зацікавленням і користю для себе.

ПОДЯКА

31-го січня 1996 року відійшла у життя вічне

бл. п.

СОФІЯ-ЗІНЯ РАКОВСЬКА

Складаємо подяку всім, хто не залишив нас у такій тяжкій хвилині смутку, бо ж відгукнулося на наш біль чимало людей, щоб потішити своїм щирим словом співчуття, а то й своєю присутністю, нашу опечалену родину. Так, на Панахиду, яка відбулася у Ню Джерзі в похоронному заведенні Литвина, прийшли віддати свій останній уклін покійниці понад 600 людей.

Надіслали листи зі співчуттями 225 людей. Пожертвували на відправи Служб Божих в ЗСА, Україні і Римі понад 100 людей.

Склали на Фонд Допомоги Сиротам в Україні, якими так опікувалася покійниця і яких осиротила вдруге своєю смертю, але яких не покинули всі наші приятелі, бо в знак пам'яті Софії-Зіни Раковської склали на свіжу могилу замість квітів 9,130 дол.

Понижче подаємо список жертводавців:

250 дол. Андрій і Таїса Рак.
200 Володимира і Степан Сливоцькі.
по 180 М. і Л. Музички, Іриней і Софія Темницькі.
по 100 Микола і Марія Гірняк, Ігор Раковський, Борис Раковський, Христина і Ярема Раковські, Ігор і Люба Декайло, Ольга Гаєцька, Юрій і Марта Кузьмович, Божена Полянська, Галина і Богдан Кандюк, Любко і Аня Ґалуґи, Мирон Залуцький, Ігор і Марта Воєвідки, Юрій Кузів, Марійка і Мілько Гельбік, Мирослав і Марта Ломага, Ярослав Оберишин, Ірина і Богдан Глушевські, Любомир і Оксана Крушельницькі.
по 75 Федеральна Асоціяція Кримінологів, Керолл і Юрій Кобрин.
по 60 Люся і Михайло Герасимів, Джеррі і Дебора Мельник.
по 50 Ірена і Іван Дорожинські, Мирон і Ольга Гнатейко, Меланія Банах, Роналд і Надія Літепло, Тетяна і Андрій Тершаковець, Марта і Анатолій Кардашинець, Галина і Іван Одуляк, Євгенія Бабенко, Юрій і Віра Попель, Наталія і Франк Салек, Андрій і Христина Филипович, Юрій і Христина Ференцевич, Рома і Юрій Богачевські, Марія Гутник, Адріян і Марта Галяревич, Мирослав і Надія Шмігель, Мирослав і Зеновія Кулинич, Ігор і Оксана Раковські, Юрій і Ольга Раковські, Андрій і Рома Раковські, Стефан і Анна Леуш, Керен і Богдан Гутник, Петро і Ірена Яблоньські, Анна Цюрпіта, Осип і Марія Мороз, Юрій і Марія Штогрин, Марта Данилюк, Борис Кекіш, Богдан і Дарія Кекіш, Нестор і Іванка Олесницькі, Юстина Попович, Оксана і Володимир Миськів, Гнат і Кліма Полюги, Герберт і Лариса Диржка, Ірена Колодій, Едвард Камінський, Марко і Катруся Раковські, Роман і Любомира Мельник, Ірена Охримович, Василь і Галина Біровець, Мирослав і Зірка Смородські, Брус і Христина Камерон, Надія і Маріян Цьолко, Лідія Крушельницька, Слава і Орест Ґалан, родина Мох, Юрій і Оля Пастернак, Зенко і Оля Савчук, Маркіян і Наталка Титла, Володимир і Ліда Роговські, Христина Лисобей, Анна, Христина і Орест Вальчук, Юліян Ґной. З. В. Никифорук, Микола і Нонна Баумгартен, Алла Новицька, Андрій і Ліда Закревський, Люся і Ярко Дмитерки, Ольга Зелена.
по 40 Нестор і Рома Максимович, Волтер і Ірена Чума, Ольга і Богдан Чапля.
35 Стефан і Гелена Семчишин.
по 30 Марія Решітник, Ія Лісович, А.М. Ткач, Христина Масюк, Юрій і Христина Кушнір, Осип і Ярослава Гапій, Володимир і Віра Мазяр, Александер і Марія Мотиль, Оля і Ярослав Городецькі, Ігор і Рома Ґайда, Рич Гало, Янко Вальчічак, Михайло і Анна Кузюпи, Ярослав Федун, Ігор Король.
по 25 Михайло і Люція Оленяк, Іван і Зеня Бундяк, Олександер і Анна Одуляк, Петро і Наталка Мельник, Оксана і Ігор Гутник, Зеновій і Берґіта Онишкевич, Олексій і Люба Шевченко, Юрій і Ірена Купчинські, Стефан і Володимира Ганкевич, Володимир і Богданна Слиж, Іванна і Петро Ганкевич, Юрій і Христина Навроцькі, Зенон і Віра Салевич, Марта Цимбаліста, Корнеліус Раковський, Богдан і Лідія Гайдучок, Олександра Яблонська, Роман і Ольга Кобрин, Ярослава Рубель, Орест і Марія Слупчинські, Андрій і Христина Храпливі, Роман і Хризанта Гентіш, Володимир Корнага, Віра Чума і Дан Биткан, Роман і Марія Гавриляк, Роман і Дарка Раковські, Джан і Міріям Ера, Володимир і Анна Сафіян, Василь і Марія Тершаковець, Володимир і Богданна Гнатковські, Роман Левицький, Юрій і Ірина Білокрилів, Тадей і Стефа Ліпинські, Наталка Закидальська, Ігор і Тетяна Бойцун, Роман Волчук, Матей Раковський, Теодозій і Ольга Зозуля, Микола і Іванка Чіровські, Марія Йовик, Мирон і Анастазія Гірняк, Юлія і Володимир Копчинські, Люба і Маркіян Онуферко, Теодор Ціх, Зенон Дольницький, Мирослав і Марія Лабунька, Роман і Олена Брехун, Романа і Андрій Ґадзевич, Анна і Василь Пищемуха, Мирослава Савчак, Богдан Головід, Степан Ривак, Юдіт Майлз, Євгенія і Євген Івашків, Сергій Сахарук, Соня і Федір Стороженко, Марія Савицька, Д. і Р. Никифорук, А. і В. Березовські, Леся і Юрко Геймур, Богдан Ковч, Павло і Текля Шайда, Мирон і Марія Наваринські, Зенон Шепарович, Євгенія Чума, Дарія Єлиїв, Марія Волинець, Оксана Рак, Александер Мазяр, А. Політило, Мирослава Мирошниченко, Марія Стефанишин.
по 20 Рома Миськів, Ярослав і Марія Кіцюк, Ярослав і Ірина Куровицькі, Антін Тимкевич, Ляриса і Дмитро Пенцак, Мирослав і Ляриса Кей, Богдан і Герта Гірняк, Ірена Саляк, Ірена і Василь Іванчишин, Орися Паславська, Людмила Гайдар, Ярослав і Розалія Ґавур, Богдан і Марія Качмар, Лев Коленський, І. і К. Григорович, Оля і Ігор Луків, Павля і Андрій Данчук, Микола Кузюпа, Михайло і Оля Стацишин, Демян і Оксана Ліщинські, Марійка і Мирон Клебан, Наталія Дума, Аполінарій і Тетяна Осадци, Орися Баранська, Стефанія і Микола Чорний, Галина і Володимир Балабан, Ігор і Марійка Білинські, Ірена і Мирон Радзикевич, Леся і Андрій Івашко, Надя і Славко Шмігель, Антон і Марта Гайдук, Ганя Чіпак, Михайло і Люся Куриляк, Олесь і Ірена Куць, Степан і Тамара Палилик, Осип і Ярослава Гапій, Ярослав і Світлана Гнатюк.
по 15 Галина і Роман Микита, Андрій Воробець, Надя Попель.
по 10 Ярема і Тереза Ракочі, Оля Боднар, Рената Гадуняк, Стефан Маруняк, Іван Іванчук, Іванна Кононів, Ірена Білевич, Юхим Харченко, Марія іІлько Цьопик, Наталка Гаврилюк, Оксана Калиновська.

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

цілі населені пункти, в яких гинуть невинні люди". На думку президента І. Граві, Ізраїль повинен компенсувати заподіяні шкоди, які становлять сотні мільйонів долярів. Також обов'язковою умовою Ливану залишається виведення ізраїльських військ з південних ливанських районів і долини Бекаа.

У свою чергу, виступаючи на цій же сесії Генеральної асамблеї, представник Ізраїля в ООН Ґад Якобі звинуватив Бейрут у нездатності взяти під контролю діяльність Гезболли. „Ми змушені зробити це самі. Щодо смерти невинних людей, то ми висловлюємо жаль, однак винні в цьому арабські екстремісти, а не ми",— сказав Ґ. Якобі.

ГАЗЕТА „Юнайтед Дейлі Нюз", яка виходить у Тайпеї, столиці Тайвану, повідомила, що департамент оборони цієї острівної китайської держави прийняв рішення у найближчому майбутньому створити власну протиракетну систему, щоб запевнити безпеку населення у випадку нападу з боку Китаю. Для здійснення проєкту виділено 3.9 блн. тайванських дол. Як уже повідомлялося, під час недавніх військових маневрів Китай спрямовував свої ракети на цілі, розташовані дуже близько від тайванських берегів. Не маючи ніякого захисту, Тайван вирішив купити у ЗСА 600 протиповітряних комплексів „Пейтріот", однак закупи зброї за кордоном викликають наґативну реакцію з боку Китаю, який вважає Тайван своєю територією. Саме тому тайванці змушені створити власні збройні технології.

У СЕРЕДУ, 24-го квітня, в Токіо почався суд над керівником екстремістичної секти „Аум Шінрікіо" Шіоко Асагарою. Цього напівсліпого проповідника „близького кінця світу" звинувачують у 17 тяжких злочинах, в тому числі вбивствах, викраденнях людей, виготовленні наркотиків і застосуванні смертоносного ґазу сарін у токійській підземці у березні минулого року, коли загинуло 11 і дістали отруєння 5,500 громадян. Будинок суду взято під особливу поліційну охорону, оскільки довкола вже збираються фанатичні прихильники Ш. Асагари з усієї Японії. Вчення „Аум Шінрікіо" — це еклектичне поєднання буддійських та браманістичних догм і віри у „близький кінець світу". Ш. Асагара закликав своїх послідовників готуватися до „останньої битви між Добром і Злом" і водночас керував виготовленням засобів масового знищення „грішників".

Свято „Слава Кобзареві" в Ню Йорку

Виступає дитячий хор Школи Українознавства ОУА „Самопоміч" в Ню Йорку.

Кожного року, від часу заснування Школи Українознавства ОУА „Самопоміч" 48 років тому, школа відзначає святом важливі роковини в нашій громаді, вшановує славні постаті в нашій історії.

Цього року, 23-го березня, учні і учителі гуртом вклонилися славній постаті безсмертного Тараса Шевченка. На святі, яке відбулося у прицерковній залі церкви св. Юра в Ню Йорку, між гостями були присутні голова Т-ва „Самопоміч" Наталія Дума та інспек- УККА д-р Олександер Лужницький, а голова Шкільної Ради д-р Євген Федоренко надіслав учителям і учням з цього приводу свої найкращі привітання.

На сцені, між соняшниками, портрет Кобзаря і Пророка нашої нації, а над портретом великими буквами напис „Слава Кобзареві". Це вчительки Віра Крупа й Емілія Літепло прикрасили сцену, створивши в залі святочну атмосферу.

Переповнена гостями та батьками заля цвіла, як весняне поле маками — діти були одягнуті у народні ноші, дівчатка з віночками на голівках. Святочною програмою провадила Марія Гарасимович-Олинець.

Свято відкрила директор школи Ольга Кекіш і в своїм слові по-мистецьки представила присутнім тернистий життєвий шлях Тараса Шевченка та його значення для українського народу.

Закінчила О. Кекіш своє святочне слово слідуючими словами: „Культ Шевченка весь час зростає між українцями в цілому світі. Його пам'ятники пишаються в різних країнах світу, наприклад, в Канаді, Америці, Парагваї й Арґентині. А з України лунають слова: „Жив поет із серцем Прометея. В гурті заляканих людей... Жив з пігмеями і не став пігмеєм! Вмер, а все лишився Прометеєм!"

Присутні в залі встали, щоб належно віддати честь „Заповітові" Тараса Шевченка, який прекрасно продеклямувала учениця 12-ої кляси Надя Савицька, в супроводі музичного акомпаніменту на фортепіяні Дарії Бідник.

Другою точкою був виступ наших найменших дітей із „Світлички", якою опікується 83-ій Відділ Союзу Українок Америки в Ню Йорку. Вони проспівали пісню „Поклін тобі, Тарасе"... та продеклямували віршик „До садочку". Учителькою „Світлички" є Софія Дяків. Маленькі дитячі личка світились любов'ю до Кобзаря поета і це відчула публіка, яка щедро нагородила їх оплесками. Третьою точкою програми був монтаж 9-ої кляси, який називався „Що навчилися учні з Шевченкового життя". Опікуном цієї кляси є Євстахія Гойдиш.

Відтак учениця 11-ої кляси Олександра Дурбак дуже гарно продеклямувала вірш „Суботів". Опікуном 11-ої кляси є Христя Ференцевич.

Далі виступила 10-та кляса з гарним монтажем поезій Тараса Шевченка. Опікуном 10-ої кляси є Александер Редько.

Ентузіястично також виступило наше передшкілля. Ці дітки гарно проспівали пісеньку „Встала весна", музика В. Верховинця, і продеклямували віршик „Над Кобзарем" Вадима Скомаровського, та виконали монтаж із віршів Тараса Шевченка до музики на фортепіяні їхньої учительки Дарії Бідник. Публіка була зачарована цим виступом.

Далі виступила з теплим привітом від Т-ва „Самопомочі" його голова Наталія Дума. Склавши привіт, вона поґратулювала школі за влаштування такого прекрасного свята й закликала до ще тіснішої співпраці батьків з учителями й школою для добра українських дітей.

Потім виступала перша кляса з деклямацією вірша Тараса Шевченка „Село". Опікуном кляси є Надя Літепло. Діти з 2-ої кляси продеклямували вірші Романа Завадовича „Твій дух між нами" та Іванни Савицької „Україна — рідна мати".

Окремо гарно деклямували частини вірша Софія Пінедо-Падох, Оля Оліярник та Наталя Лисецька, учениця 4-ої кляси, яка долучилась помогти їм, а Наталя Гузій продеклямувала Шевченків „Заповіт". Це була одна з найкращих деклямацій нашої школи. Опікуном цієї кляси є Марія Лисецька.

Третя кляса виступила з поемою „Гамалія" Тараса Шевченка. Завзяті хлопчики цієї кляси прекрасно виконали цей вірш, показуючи публіці, що справді „козацькому роду нема переводу". Опікуном кляси є Кая Баранецька.

Четверта кляса виконала вірш Алли Косовської „Вшануймо нашого Тараса". Алла Косовська зраділа б, почувши деклямацію, бо сама колись вчила дітей деклямувати, а одною з її учениць була автор цих рядків. Опікуном кляси є Ірена Сарамака.

П'ята кляса яку підготовили до виступу Марія Гарасимович-Олинець, Слава Куницька та Христина Редько, направду гарно продеклямувала монтаж з віршів Тараса Шевченка: „Тече вода в синє море", „Вітер буйний", „Іван Підкова", „Тополя", „Тарасова ніч" та „Гамалія".

Наступним виступом був заклик 6-ої кляси у вірші Леоніда Полтави „Тарасові Шевченкові", що Україна, „встає вже до Волі". Цей вірш дійсно підходить до сучасної пори в українській історії, а шоста кляса гарно передала це в своїй рецитації. Опікуном шостої кляси Лариса Сонна.

В дальшій частині програми виступала 7-ма кляса, якою опікується Марта Кузьмович, з чудовим монтажем віршів Тараса Шевченка, що стали піснями: „Думи мої", „Наш отаман Гамалія", „Тече вода", „Садок вишневий", „Ой три шляхи" та „Зацвіла в долині"... А прекрасно заспівала сольо „Садок вишневий" учениця цієї кляси Христя Заверуха.

Перед виступом шкільного хору, який мав завершити свято, взяла слово Орися Бузета, яка подякувала від батьківського гурту гостям нашого свята: голові Т-ва Самопомочі Н. Думі, і д-рові О. Лужницькому за участь в нашім святі та директорові О. Кекіш і всім учителям за те, що гарно підготовили учнів до свята. Батькам за численну участь, учням за те, що гарно виступили, бож без них не відбулося б це свято, а Марії Гарасимович-Олинець Орися Бузета подарувала китицю квітів за навчання співу в нашій школі та гарно переведену програму свята.

Закінченням свята був виступ шкільного хору під дириґентурою М. Гарасимович-Олинець. До цього хору входять діти від першої кляси до шостої. Вони відспівали три пісні: „Зацвіла в долині червона калина", музика Філіпенка. Солісткою була маленька Ліда Мулик, яка дуже гарно виконала своє сольо; „Тече вода з-під явора", музика Філіпенка, солістами були Ліда Мулик і Стефа Фруня О'Канел та Юрій Дебрин і Олесь Косович. „Слава Кобзареві" була останньою піснею в програмі, та мені вона ще досі в пам'яті, як, напевно, й усім гостям на нашім святі. М. Гарасимович-Олинець дійсно любить українську пісню й цю любов вміє передати своїм маленьким співакам.

Свято закінчено могутнім „Ще не вмерла Україна". Співали всі присутні.

Лариса Сонна

Загальні збори Клюбу Емеритів в Чикаґо

Загальні збори Клюбу Емеритів при катедрі св. о. Миколая в Чикаґо відбулися 27-го березня ц. р. мимо поганої погоди в присутності 80 членів, після поминальної Служби Божої, яку відправив Владика Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ.

Збори відкрив голова клюбу Андрій Козяк, який привітав Владику і всіх присутніх членів. Молитву провів Владика, а однохвилинною мовчанкою і постанням з місць вшановано пам'ять померлих членів.

Зборами проводила президія в складі: Володимир Щебльовський — предсідник, Мирослава Баторфальве — заступниця, Нестор Филипович — секретар. До Почесної президії голова попросив Юлію Назаревич, Стефанію Кочій, Михайла Бискоша і Івана Арлинського.

Після вибору Президії, затвердження порядку нарад і відчитання протоколу приступлено до звітування поодиноких членів Управи. В цьому році відбуто 37 щотижневих сходин, в тому дев'ять святкових (Різдвяно-святочна зустріч, роковини Т. Шевченка, ген. Тараса Чупринки, Листопадовий зрив, Митрополита Андрея Шептицького, Роковини 22-го січня 1918-19 років, Свято героїв і героїнь, Свято Матері і інші). Доповідачами були члени клюбу, а також запрошені гості. Висвітлено дев'ять фільмів з України. Виголошено 23 доповіді на різні релігійні і світські теми. Відправлено дев'ять заупокійних Служб Божих, сім Молебнів, п'ять Хресних Доріг, відмовлено 28 молитов за Беатифікацію Слуги Божого Митр. А. Шептицького. Відбувся також для розваги традиційний Веселий день. Касир подав докладний фінансовий звіт. В цьому році клюб виплатив на різні церковні і громадські цілі, як катедра, музей, Олімпіяда і багато інших, понад 10,000 дол.

Суспільна опіка проявляла широку діяльність, відвідуючи хворих по домах, шпиталях, а також в старечих піклувальних домах, допомагала в різних проблемах, старалася про різні знижки чи пільги в місцевих властей, організувала прогульки, культурні розваги, провела безплатні лікарські бадання, з чого скористало багато членів.

Після уділення абсолюторії уступаючій Управі перевибрано її та різні комісії з Андрієм Козяком у проводі.

Н. Ф.

Відбулася зустріч на „Тризубівці" в користь олімпійських змагунів

В неділю, 24-го березня ц. р. в Українському Спортовому Центрі „Тризубівка" відбулася успішна громадська зустріч, яку зорганізував Реґіональний Олімпійський Комітет у Філядельфії. Метою зустрічі було зібрати фонди на допомогу українським спортовцям, які змагатимуться під час світової Олімпіяди в 1996 році в Атланті.

В програмі зустрічі було висвітлено відео-касетку про різні міжнародні змагання українських спортовців протягом останніх двох років (подав інж. І. Чижович), а інж. І. Скіра прочитав фінансовий звіт з дотеперішньої збіркової кампанії. Досі Реґіональний Український Олімпійський Комітет у Філядельфії зібрав понад 50,000 дол. для підтримки українських олімпійських змагунів.

Під час згаданої зустрічі було зібрано понад 8,000 дол. Більші датки прийшли від Філядельфійської Округи Українського Народного Союзу (5,000 дол.), З'єднаного Українського Американського Допомогового Комітету (1,000 дол.) і СУК „Провидіння" (500.00 дол.). Збірку грошей на згадану ціль продовжено. Датки можна висилати на таку адресу: USO „Tryzub", P.O. Box 346, Lower State and County Line Roads, Horsham, Pa. 19044, зазначуючи, що даток призначений на допомогу українським олімпійцям.

Після формальної частини зустрічі присутні користали з доброї перекуски приготованої жінками під проводом Віри Андрейчик.

Відбудеться 65-та річна Марійська проща

Як попередніми роками, сотні вірних прибудуть до монастиря Сестер Василіянок у Факс Чейсі, Па., щоб віддати пошану Матері Божій під час 65-ої річної прощі Дня Матері, в неділю, 12-го травня ц. р., від год. 9-ої вранці.

Проща у Факс Чейсі — це вже традиція. Започаткована вона 65 років тому, коли 12 дівчат з Академії св. Василія під проводом Матері Йосафати Теодорович і Матері Марії Должицької запросили своїх матерів, щоб разом з ними віддали пошану Матері Божій.

У 1940 році Сестри св. Василія великого звернулися до Риму з проханням про надання відпустів для ґротто-місця молитви на посілостях Матірного Дому. У відповідь на їхню петицію статуя Матері Божої у ґротто стала посвяченим відпустовим місцем. Прочани, котрі візьмуть участь у Святій Літургії, приступлять до сповіди і приймуть Святе Причастя та помоляться в намірені Папи, одержать повний відпуст.

І знову, в неділю 12-го травня ц. р., починаючи в 9-ій год. рано, сотні прочан прибуватимуть на чудові посілості василіянського Матірного Дому, щоб віддати пошану Матері Божій.

Цього року завдяки благородности о. мітрата Івана Біланича, копія ікони Матері Божої Зарваницької буде виставлена для почитання в День Матері. Позичена із української католицької церкви Христа Царя у Філядельфії, ікона буде в каплиці Сестер св. Василія від 1-го до 31-го травня цього року.

Темами цьогорічної прощі Дня Матері є примирення, спогад і екуменізм. Ми будемо святкувати і згадувати: 400-річні роковини Берестейської унії, 85-ті роковини Сестер василіянок у ЗСА, 80-ті роковини смерти основниці Провінції у ЗСА, Матері Олени Лянґевич, і 80-ті роковини від смерти Владики Стефана Сотера Ортинського, котрий запросив Сестер св. Василія Великого до Америки.

Під час дня Божественні Літургії будуть відправлятися в українській і англійській мовах. Архиєпископ-Митрополит Стефан Сулик, з української католицької Митрополичої Архидієцезії Філядельфії, буде відправляти Архиєрейську Службу Божу в год. 11-ій рано.

Відбудеться обряд спільного вилікування і миропомазування, благословення хворих, благословення води і релігійних речей, відмовлення вервиці у ґротто, Молебень до Матері Божої.

Можна буде закупити сніданок і полуденок.